

PETER BREZŇAN

a mozgás vonalai

Ha a legyek
röptében
nem látnám a saját mozdulatom
ahogy lép de nem hagy nyomot a láb
míg a halvány remény néz utána

talán azért kell
elraktározni a mozgás vonalait (a történeteket)
az emlékezet üres tereiben

talán ez mind
rajtam áll bennem dől el

...összekapcsolódik
egyik a másikkal egyik a másikkal

(hegek)
a vékonyka láncon

jelzések (az úton)

kiégetni őket – annak
aki nem lát a szemével
hogyan világítsanak neki

akár Ariadné

kivéssett lánc-labirintusai lassan nőnek
lassan válnak láthatatlanná

tünékenyek – segíteni kell kifejéríteni
hogyan lehessen tovább
menni –

valami beszivárogott húzódik a szemünk előtt nő –
és a holdkóros enged
az érkező csábításának

az érkezőének mely visszahozza az elmúltat

ismételni hosszabbítani
ismételni hosszabbítani
kifehéríteni!

a fel nem ismert labirintusokat

az idővel legyűrtek
még mindig elárasztják
a fehérítő folyadék elraktározott kockáit
a holdkóros
szemében szemén

hadd ne tudjon
(a félelemről a szerencsés)
hogyan beépül

a labirintus láncából kötött csomóba

hogyan ott végzi
a labirintus láncából kötött csomóban

II.

talán aztán eljön
amikor a labirintusok szétesnek
amikor a láncok lehullnak

meglazulnak a kötőanyagok
a vágás pillanata – amikor minket vágnak el –
az eltűnő láncszemében
magamagában
a szabadesésbe
záródva

millió is van talán

látni ahogy
szétesnek szétválnak szétoszlanak
önkéntesen (nem) üres térben
ez szép is lehetne

kiégetett szemek melyek világítanak

és látják
amit a málás átengedett

minden dologban

minden dologban
amivel csak érintkezem, ott a másik is, sok-sok másik
(van aki nyer velük, más visszafordíthatatlanul mindhalálíg pusztít)

fürkészhethetném a nyomokból
amit a dolgok (az első perctől fogva) megformálnak
hogyan miből és hogyan állnak össze, hogy kerülnek hálózataik kapcsolatba az emberrel
ahogy eljutnak hozzám, az orrom elé a hálózaton

a nyomokból, melyeknek láthatatlannak kell maradniuk
simítsuk el vesszenek
nem látom a(z) elsimított) dolgokat
nem ártnak nem piszkítanak

tiszta és szent a jelzés arany ere
a dolgai – számomra – tiszták, készek
ki kell élvezni őket és végezni velük

erre (a csúcson?)
jelöltek ki –
a dolgok higgadt, nyugis alakítója vagyok –
csak kiélni és végezni velük, és futószalagon várni az újat
(és aztán főként nem oldani meg semmit)

halottam gyerekekről (és másokról), akik ott izzadnak
a koltánbányákban – egész álló nap a föld alatt
nem voltam képes elkölteni meleg vacsorámat
fertőző ronggyáarak
erős étvágytalanság, csömör, undor, zavar bír le

(a halál valódi közelsége)

nem vágtam a pofájukba, nem vágtam a fejükhöz
nem vetettem le a tarka ázsiai rongyokat és nem üvöltöttem hogy több
föl nem veszem

nem futkostam pucéran – mint egy ugrabugráló madár
talan túlságosan is boldog voltam

nem kiáltottam, hogy ezt soha meg nem zabálom, nem kiáltottam
a napon, a felhős ég alatt, az ablak mögött vagy az esőben
az emberek pofájába hogy ez egy kurva nagy kibaszás a képükbe (a
sárga, fekete, barna törpékébe)
hogy ez egy kurva nagy kibaszás velünk

lépteim nem mérik be az irányt
a kiélezett érzelmek beérik
a test lemetszett tagjainak ijesztő rágásait

ezeket a dolgokat tovább vásároljuk
emlékszem az örömré

tiszták vagy épp mocskosak potom ár
rögtön megkaphatom fölözött örömök közt
beteljesítik a vágyat, összemosódnak a képpel

még inkább és egyre jobban összefonja és megbúvóli
a tagjai – mintegy önműködően – a keze, a lába, a feje egyre mélyebbre
ereszkedik
valamibe, ami hálószerű – beláthatatlan, szétfutó
kábelelekbe és vásznakba zárt

fenn tart életben

háló, amiből nem lehet kimászni

benne van
légypapíron a rovar
szárnyatlan légy

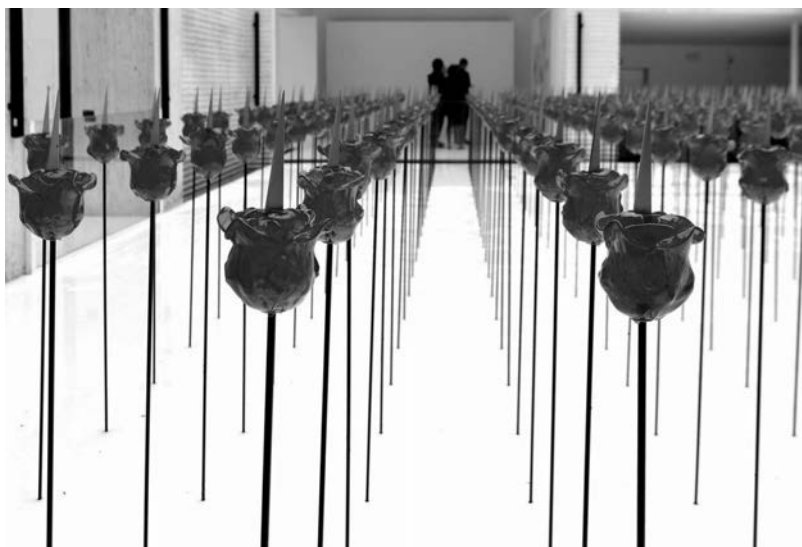
még él még él bele van csomagolva

az élet nedve áramlik a kábelekben, a vásznakban
szárnyatlan rovar, a megfogott rovar csak szopik és szopik
fizet és fizet
nedvszívó vásznak, a fej, a zsigerek nedvszívó kábelei
még él még él

az ősföld fűvén feküdt fegyvertelenül terméketlenül pucéran
összekuporodna (róla álmodik)

mindig ez lesz?

CSEHY ZOLTÁN fordításai

RENATE BERTLMANN – OSZTRÁK PAVILON